

»Kom ikke det svundne i hu, tænk ikke på fortidens dage.
Thi se, nu skaber JEG nyt, alt spirer det, ser I det ikke« (Esaj. 43,18-19)

Kærligheden

Store digtere har skrevet skønne kærlighedsdigte til den elskede. *H.C. Andersen*, hvis 200-årsdag vi skal mindes i år, skrev »To brune øjne jeg nylig så,« og *Grieg* satte sin dejlige melodi dertil, så den lille sang er blevet »udødelig«.

Men hvor skønne de skønneste kærlighedsdigte end er, kan intet af dem udtrykke kærlighedens inderste kendetegn, thi det er guddommeligt og ligger udenfor digternes rækkevidde. Kærligheden må åbenbares, ellers har menneskene kun deres egen opfattelse af den, og hvor skøn denne end måtte være, kan den ikke åbenbare *Kristus som korsfæstet* – og der, kun der »ser« du *kærligheden*.

Kærligheden er ikke en enestående stemning i følelseslivet, ej heller et brændende ønske og en dyb betagelse – men den er Guds *beslutning* om at elske just sådan, som han gjorde – den er altså hans *vilje*, omsat i *gerning*.

Guds kærlighed har ikke sin grund i dem, Han elskede således, at Han gav sin Søn, den enbårne, hen for enhver af dem – thi de elskede kan ikke uden videre betegnes som elskelige.

Gud elsker os, fordi Han er kærlighed – og det er Han, ikke fordi han er underlagt kærligheden, men fordi Han, der er fuldkommen fri, *valgte* at være kærligheden.

Kærligheden er fremmed for verden, thi den kærlighed, digterne beskriver så skønt, omfatter aldrig deres fjender og er ikke indstillet på at ofre alt for dem.

Guds kærlighed åbenbares som en usigelig smerte, som han valgte at tage på sig selv.

Vi bør være forsigtige med at anvende ordet »kærlighed«, dels fordi kærligheden er guddommelig, dels fordi vi slet ikke kan gå ud fra, at vore tilhørere ved, hvad kærligheden er, skønt de kender ordet. Dybt inde i vore egne hjerter bor faren for at vælge egenkærligheden frem for kærligheden, når vi møder modstand, misforståelse og hvad værre er.

Således elskede Gud verden – må det »således« blive indskrevet i vort hjerte ved Helligånden.

På Kristi kors »ser« vi ikke blot Guds kærlighed, men også Hans vrede, begge i fuld virksomhed, kærligheden som Guds offer, vreden som Guds dom.

Guds vrede og Guds kærlighed er uadskillelige. Den menneskelige kærlighed adskiller vreden fra kærligheden. Gør vi Guds kærlighed for »naturlig« og »selvfølgelig«, mister den sin gennemgribende

kraft til at forvandle en synder indefra, så han bliver et nyt menneske.

Valget står ikke imellem dom og nåde, thi disse to kan aldrig adskilles. Valget står imellem dom og nåde på den ene side, og dommen alene på den anden side.

Det »ser« du »klart« på Kristi kors. Derfra udgår der en dom over alt det, vi ikke selv dømmer, og som verden slet ikke tager alvorligt, og som vi også i kristenheden glemmer for hurtigt: »I os, i vort kød, bor intet godt!« Selv dette: at vi ikke troede Jesus i enhver situation, dømmes fra hans kors og hans smerte. Men samtidig med dette stærke lys med dets afsløring af vort hjerte favner den korsfæstede os med sin dyre, smertefyldte kærlighed, blot vi giver Ham ret og bøjer vort hjerte og vilje under kærlighedens »milde« dom, der opleves så ydmygende af enhver.

Guds dom og nåde er uadskillelige. Afviser vi dommen, d.v.s. Sandheden, da afviser vi også nåden – og har da intet uden vreden.

Således udgår der fra Kristi kors den overvældende kraft, der er Guds kraft til vor frelse både nu, fremover og ved Kristi åbenbarelse i megen herlighed.

Enhver, der oplever Guds hellige kærlighed, åbenbart på Kristi kors, ved med sig selv, at det skyldes ikke ham, at det blev ham åbenbart. Det var Guds Ånd, der åbnede hans hjertes øjne for så stor en herlighed og hans øren for så stor en kærlighed.

Hvorfor udøvede Helligånden dette under i hans indre? Hvorfor satte Guds Ånd ham fri, så han frivilligt kunne vælge at elske Herren og hans frelse? Det var (for at tale med *Luther*), som om Gud åbnede Paradiset for ham, så han frit kunne gå derind uden at blive hindret af nogen kerub med et flammende sværd. Hvorfor gjorde Guds Ånd dette underværk i ham?

Det skyldtes også Guds kærlighed, der er fra evighed af. Den er, som før sagt, Hans viljes beslutning, og nu viste det sig, at Gud i sin evige kærlighed havde besluttet at frelse netop ham. Nåden blev, som Paulus siger, givet ham *for evige tider siden* i Kristus Jesus (2. Tim. 1,9).

Det »forstå« enhver, der er blevet genfødt af vand og Ånd, umiddelbart, thi frelsens under, som Guds Ånd gennemførte i denne mands eller kvindes liv, var og forbliver så stort, at han/hun udbryder: »Jeg har ikke valgt Ham, men *Han har valgt mig* – det går over al min fatteevne – det er næsten for herligt til at være sandt –

og dog er det virkelighed!«

Guds kærlighed til ham blev udøst i hans hjerte, da Helligånden åbnede hans øjne og øren og gav ham et nyt hjerte.

Først da kunne han elske sin næste som sig selv – og det, uanset hvem der var hans næste, hans ven eller hans fjende.

Den kærlighed er uden personsanselse. Derfor er den fri for smiger, overdriivelse og tomme ord. Den er ikke ubetinget venlig, thi den er sanddru. Ingen vil kalde Jesus for et venligt menneske. Den er så fri, at den ikke søger noget for sig selv, hverken bifald, ære eller billige venskaber, hvilket er det samme som uholdbare venskaber. Den godkender ikke hvadsomhelst, men bevarer sit salt ved at sige Nej i rette tid uden at dømme. Den ønsker ikke konflikt, men skyer den heller ikke. Den er altså god, men ikke godmodig.

Jesus er »forbilledet« for denne kærlighed. Derfor ser den i øjnene, at den er uønsket mange steder. Den er mere end varme følelser, gode ord og fromme ønsker. Den er gerning. Derfor må den fornyes uafledigt. Det bliver den, når den bliver i Kristus, d.v.s. bliver i Ham, som Han er i *Getsemane*, på *Gabbata* og på *Golgata*.

Med Ham for øje, idet han fuldbyrder Guds kærligheds gerning midt i Guds helligheds vrede, fornyes vi, så vi ikke forlader vor første kærlighed, men vokser i den.

Hvor kommer den tro, der er i stand til at modtage og eje så vidunderlig en kærlighed, fra? Den kommer ikke fra nogen af os, men kommer »ovenfra« til os fra Ham, der er troens begynder i enhver af os.

Tilsammen udgør Guds dobbelte gave, kærligheden og troen, den frihed, der er lydigheden imod Gud! Her er ingen tvang eller frygt, thi her hersker den dyrekøbte kærlighed og tro, der kun har eet ønske: at følge Jesus i taknemmelighed hele vejen.

Lydigheden er taknemmeligheden, omsat i gerning: taknemmeligheden over at være udfriet af mørkets magt, af kødets herredømme og af selvishedens snæverhed – taknemmeligheden over at få lov til at elske fremfor at hade – at give helle-re end at tage – at tilgive hellere end at fordømme – at gå ad den snævre vej, ikke på den brede – at lide noget for Kristi skyld fremfor at hytte sit gode skind – at gå fremad i stedet for at gå i stå – altsammen og mere til, fordi således elskede Gud mig!